

Pethes Mária

A MÚLANDÓSÁG STÁCIÓI

A nyolcadik is te magad légy, szólj „összetéveszthetetlenül a magad hangján”, döntötte el megszokottan makacs öntörvényeit követve Pethes Mária. Immáron nyolcadik kötete ez, az utóbbi években gyors egymás utániségben sorjáznak polcunkon, és sorjáznak bennünket is, persze. Ám nem úgy, ahogyan a vasműhelyekben kellene, ahol is a felmaródott anyagot szedik így le, s puhítják, kényelmesítik, finomítják a megmunkált készségeket. Ellenkezőleg: ez a sorjázás élesít bennünket, megmutatja: „*Hogyan is vállalkozhatnál a gyűlölet feltérképezésére?*” Pontosabbá teszi a látásunkat, ne csukódjon le szemünk, odatévedvén a „*kilakoltatott napfény egyszerű volt sugárára*”; s tisztábbá a hallásunkat, észlelvén, hogy alig változnak a korok, mert „*mindben ott sunyítanak a gyáván hallgatók*”, és ez a sorjázás teszi számunkra elutasítóbbá, elutasíthatóbbá az elfogadhatatlan kompromisszumokat. Mert nem lehet fontosabb semminél az, hogy „*Te csak maradj tranzitutas egy lépéssel Isten előtt, hogy rajtad tartsa szemét*”. Így terheli ránk, szabja személyre a felelősséget a világért, a sorsunkért, s teszi mindezt úgy, ahogyan József Attila testálta ránk a parancsot: a hetedik te magad légy. Persze, tudjuk, hogy az előző hat is magunk vagyunk abban a versben, úgy, ahogyan Pethes Mária – valamennyi sorában. Magát teszi egyre szenvedélyesebben főszereplővé mindabban, amit együtt élünk meg és át; de, amíg sokan csak nézői maradnak a történeteknek, a történesen belül is, a költő nem ezt teszi. Mert hát ezt nem is teheti. Ha költő. És ő az, követve parancsát: szólj, „összetéveszthetetlenül a magad hangján”.

Természetesen nem öntörvényűség ez, sokkal inkább evidencia, hiszen egy költő számára ez a legelső feladat: önmagává válni. Szerzőnk megtette ezt az utat, nem volt könnyű, de annyira nehéz sem, ha jobban meggondoljuk. Mert hát mi kellett volna? Habos ágyba reggelente habos kakaó, habcsókos gyerekkor, habosított gondtalanság? Ha ezt kapja az Úrtól, akkor most nem olvashatnánk ilyen sorokat tőle: „*Honországot kell fogalmaznod a legszebb szavakból akkor is, ha fala leomlik másnapra*”. Sebaj – folytatjuk. Ha nem másnapra, hát felépül harmadnapra. S ha még akkor sem, nos, hosszú még a hét, sok idő az a hat nap, s hát neki, nekünk még annál is több adatott. Mert holott kész a mű, de rajtunk áll, tőlünk függ annak működése. Mondom, nem volt habos, dédelgető kényeztetésben része; volt helyette állandóan habzsolható, sohasem fogyó szenvedés, bánat, szomorúság; s ha volt öröm, hát azt is féltetni kellett; s abból is, oly sokból, már csak a versbeszédbe öntött emlék maradt. Mint élő, lüktető, eleven, gyötrő gyönyör. Amelyben „*tovább ragyog a végzet csillagképe*”.

Ezt a ragyogást kapják most önök, kedves olvasók, Pethes Mária nyolcadik könyvétől. Ne féljenek, noha az elmúlás stációit vetítette címlapra a borzongatóan tehetőséges Kunhegyesi Ferenc színei segítségével, ez a ragyogás nem olyan, mint a napfogyatkozás. Nyugodtan belepillanhatnak, a mélyére fúrhatják tekintetüket, odáig, ahol a sorjázott, csiszolt, mégis minden anyagnál keményebb és tüzesebb gyémántmag rejtőzik. A szó gyémántja: a félreérthetetlen, elmaszatozhatatlan igazság. A költészet egyetlen igazi lényege: az ívfénybeszéd. Nézzenek hát bele, s kövessék lépeteikkel is tekintetüket; sétáljanak be Pethes Mária nyolcadik könyvének gyönyörű kertjébe, amelyben „*a kivágott fák lelke az égbé száll*”, zengi egy patetikus szimfónia, ám ott van mellette a keserű valóság: „*Kertkatalógusok halhatatlanjai közé álmodják magukat a virágok*”. De hát nem lehet, mert, mégis, „*az ágakról fiúrtokban szól a felátadás*”, ám a gyökerek, bizony, a megtartó megkapaszkodás nem látható. Csak érezhető. Csak tudható. Hogy „*A föld alatt / porladó ajkukon / ring a Szózat*”.

Ringasd el magad, kedves Olvasó. Ringasd el magad. Hogy az első, a hetedik, s a nyolcadik is te magad légy, együtt a költővel, Pethes Máriával.

Pethes Mária

A MÚLANDÓSÁG STÁCIÓI

Pethes Mária

A MÚLANDÓSÁG STÁCIÓI

alkoTÓház

2011

A borító Kunhegyesi Ferenc festményének
felhasználásával készült

© Pethes Mária, 2011

ISBN 978-963-88142-8-9

Kiadja: alkoTÓház

Felelős kiadó: Tóth Katalin

Fotó: Tóth László

Borító tervek és tördelés: Gembela Zsolt

Nyomdai munkák: Robinco Kft.

Felelős vezető: Kecskeméthy Péter

*Ha a hajnal szárnyaira kelnék,
és a tenger túlsó szélére szállanék:
Ott is a te kezéd vezérelne engem,
és a te jobbkezéd fogna engem.*

139. Zsoltár

A TÁJ KATEDRÁLISA

– *Dr. Maathai Wangarinak*

Bekerít az idő, körbevesznek a felejtés tornyai.
Rabláncon tartott rózsák suttogását hallgatják
a füvek. Csalóka szél fényűzést lop a sebhelyes
égre. Az ősz küszöbére gurul a föld. Beomlik a Nap

mellkasa, keserűség szivárog a talajba. Csüggedten
lóg a fűzfák szárnya. A szavak rétjén nem nevel már
magokat a békekék katáng. Új özönvizek szitárzenéje.
Kertkatalógusok halhatatlanjai közé álmodják magukat

a virágok. Leveleiket, mint közlés előtti kéziratokat,
felülírja az enyészet. Legyen boldogvers! A győzelemről.
Milyen érdekes, ami az egyiknek siker, az a másiknak
pusztulás. Felszaporodik az elmúlás nedve. Gyűlik a halál.

Elveszett madárdalok kottafüzetébe nem írnak örömodát
a megmenekülésről a rigók. Pókfonálon kristálygyöngy
nehezekek. Az elszakadás pillanatának csodája. Az érzés-
telenített fájdalom tömegvonzása. A lét szimmetriája

a nem léttel. A szecessziós stílusú fasor a táj katedrálisa.
Platánok orgonálnak, hozzá egy kabóca kántál. Mosolyom
fényzőnébe tartom szentkép arcod. Karodban az Isten
megkegyelmez, és a kivágott fák lelke a mennybe száll.

A CSÖND AKUSZTIKÁJA

Már reggel felkapcsolja a villanyt. Napközben is sűrű homály. A kert derékig ködben áll. Felkavarja, ahogy belegázol. Gomolyog utána a csönd, mint jámbor birkanyáj. Az égen süllyedő

felhőuszályok. Folyékony ólom. Ha megdermed, jósolhat belőle, magának. Még mennyi út előtte. Csak ne kellene azt is vonszolni, ami mögötte van. Régóta sejti, hogy az elmaradt párbeszédekre

nem lel rá soha. Azzal a tudattal hallgatja a rózsák sóhajtozását, hogy ma éjszaka szíromajkukra fagy. Egy sirály a fojtó légbe vág. Szárnya steril szike. Ami itt történik, az megy végbe máshol is. A holnap

zajszigetelt stúdió. Faláról visszaverődik a félelem, hogy valahol, valaki, egy biztonságban alvó életére tör, és az áldozat tizenhat kilohertz fölötti sikolya emberi fül számára nem lesz hallható.

A FÉLELEM TÉRISZONYÁBAN

Ki hallja meg
az alvó akácok lelassult lélegzetvételét
A mindennek vége utáni állapotban
ki veri fel az egykedvű csendet

Ebben a mozdulatlan időben
olyan közel érzi magához az ember a mennyet
mint amilyen közel a zsiráfok élnek az éghez

Kulcsoktól fuldokolnak a fiókok
amikhez már régen nem illeszkednek ajtók

A legnagyobb kulcs egy szálkás kapuhoz tartozott
de lehetetlen meglegelni mögötte a házat
Pedig valaha ott bent az Édenkert tündökölt
Bach muzsikát búgtak az orgonafürtök
vízcseppek kórusától zúgott a kerti kút
a tornácon borostás arcú öreg fűjt
bravúros füstkarikákat és egy törékeny angyal
kenyeret dagasztott a családnak

Ez a ház
valahol ott maradt
valaki gyermekkorában
a teknősbékát formázó kenyér illatában
a talpára karcolt keresztben
az első falat előtti imádságban
az utolsó morzsa felcsipegetésének mozdulatában
a tömegvonzás törvényében
a naprendszer névtelen bolygói alatt
amik éjszakánként úgy zokognak
mint óceánok mélyén a társtalan bálnák

Ez a ház ott rekedt
sorscsapások ideggázától bénultan
a lélekhasadás láncreakciójában
ahol egy kislány még most is
tátott szájjal nézi az ósdi mozit
és lábaival örülten harangoz
a félelem tériszonyában

A FÚZFA DŐLÉSSZÖGE

Ülsz az emlékektől meghatott kertben.
Liliomok hófehér zászlóját rongyolja a szél.
Csak ülsz a jelzőtlen tisztaságban, képtelen
vagy képviselni anyád jóságát, nem vagy elég
a közepszerűség ellenében, nem tudsz áthatolni
a diszkolámpák ívfényén.

Kevés vagy feltartóztatni a viharban
nyekergő fűzfa dőlésszögét, és erőtlen vagy
megtartani Chaplin botját, ami úgy áll
az emberiség felett, mint Isten dorgáló mutatója.

Meg sem közelítheted az ingókövek stabilitását.
Hogyan is vállalkozhatnál a gyűlölet feltérképezésére?

Csupán forradás vagy a búzatábla szétkaszabolt hasán,
hajadban gyökeret vernek a kihullott gabonaszemek.
Folyékony aranyat csorgat válladra az alkony,
becsapja észlelésed a látóhatár, égi tűzijátékkal
köszönt és arcodba kémlel a táj.

Fényesre nyalt kutyatálhold gurul az égre.
Fák kiégett templomtornyán időz a csend,
csak a válladon megállíthatatlanul zokogó
jázminbokor hüppögése zavarja meg.

A GRAMOFON TÚJE

– *Karen Dinensenért*

Amikor egy élettörténet barázdái között
elakad a gramofon túje, s ugyanazt zenéli
újra, meg újra, állj oda bátran a szívedben
megáldott fejfához és szórd szavaid porát
a néma koporsóra.

Rendíthetetlenül szavalj! Hadd vigye a szél,
mint könnyű porszemet, a költeményedet.
De egyetlen könnycseppet se ejts,
nehogy összeálljon és szoborrá kössön
az a gyászos pillanat.

Ismered ennek a földnek minden dalát.
Kékvércsék skálázását indulás előtt. Ha elakadnak,
besegítesz a vadludak egymást kereső kánonjába.
Megérted a fasorban hirtelen levetkezett fák
imáját, a Nap sámánénekét az emberek boldogságáért.

De vajon ez a föld ismeri a te dalodat?
Beazonosítják hazahívó hangodat a fecskék?
Alázatod fennsíkjára odatelepszene a szabad
felhők, hogy a rájuk könyöklő Isten
szemmel tarthassa hón szeretett vidékedet?
És egyszer valóban hozzád szelődülnek
a rózsák, hogy utolsó szerelmes
szívdobbanásodért térdre hullva imádkozzanak?

A LEGSZEBB SZÓ

Érted írok a táj triptichonjára
az ég kifeszített gyöngyvásznára
kilakoltatott napfény egyszervolt sugarára
telek damasztabroszára
az örökkévalóság emlékművére
kövek pórusába
a Tó hullámszobor-parkjába

Téged látlak a feledés víztükrén és
írok az aranyhíd lábánál alvó álmaidért

Éj barna mélye hordozza arcod
Neved zászlajával hivalkodik a szél
Szívem szabad rétvét
aggódásod sólyma felügyeli
szeme fényszórája bevilágít
nyugtalanságaim kiserdejébe

A valóság ködfalára neked üzenek
Szétgurult harmatcseppeken
egy-egy betűt hagyok te úgyis kirakod
belőlük a legszebb magyar szót

Légörvények összekuszálódott mosolyára
közös emlékeink dízsorfalára
sóhajok drapériájára
írom vallomásom

Ajkad bélyegét viselő pohárra
hangodban zúgó tengeráramlásra
a szemedben oldott sókristályokra
tapogatózó félhomályba

az elmúlásba fészkelő idő tiktakjára
imákra lehelt ámenekbe
írom: méltó vagyok
hogy benned lakjak
s hiába kiáltasz rám
szíveden verdeső pacsirtára
holtomban is érted dalolok

A MULANDÓSÁG STÁCIÓI

– Nikiforosz Vrettakoszért

mint gyöngyöt rejtő kagyló
antikváriumok homokfövenyébe süppedt
könyveid maguktól felnyílnak
hogy a belőlük áramló fény
betöltse az eljövendő napokat

ismerlek
mint jó honfitársamat
aki országát nem feláldozni
de felvirágoztatni kívánja
a haza oltárán

a benned lakozó szeretet hófehér
mindig szívedre szorított hűséggel szóltál
összetéveszthetetlenül a magad hangján

ha majd a sírból előszólít az Isten
ama igazságtevő napon
és szétválasztja a rosszaktól a jókat
téged hegyipatakok közé sorol
amikben a pisztráng megél

*

emberi arcod küldted
leg halkabb sóhajod is himnusz volt
a mulandóság stációin átröppentél
szabad albatrosz
s hiába hordtak köveket rád
alóluk is felszólaltál minden ellen
ami rossz

tőled tudjuk
hogyan a táj változik
csak a kor változatlan
mindben ott sunyítanak a gyáván hallgatók
némaságukra ma is vulkánként feltörő
véred a válasz

*

álmaimban a szike gyorsvonata
keresztül-kasul száguld hasamon
újra felszántja a régi sebeket
szaglősejtjeimben elraktározódik
a vasúti váróteremszagú fájdalom
és csak bámulom a steril kötéseket
lengető eget
a hold maszkot visel
mint precíz kezekkel vágó sebész
és teleszalad a szemem félelemmel
és szívem megtelik könnyel
mert olyan végtelen az éjjel
és semmi
semmi sem magasabb

*

kimaradtál a wikipédiából
pedig te voltál a legnagyobb argonauta
József Attilát aranygyapjúvá daloltad
szívedben az idők végezetéig
dörögnek Európa vesztes háborúi
verselted magad lángnak
istennek hiányzó óramutatónak
a remény hangjának akkor is

ha minden eszmét befalaztak
új hazát fogalmaztál
amikor nem volt már
sehova haza

a tóparti kövek közül
egy hattyú szeméből
ma te néztél rám
emberré szavaltál
hogy legyen erőm még tovább
ujjongni minden új nap előtt
anyám foszladozó köntösében
nekivágni az ég márványkriptájának
bezúzni a hegyek mögött lapuló halál
arcát és megsimogatni a csillagokét

A SZÍV MANIFESZTÁCIÓJA

– *Camilla Deleurannak*

I

Csönd nyög a talpfák között
Az utasok a közöny önkéntes száműzetésében
Az elsuhanó állomások szaggatott fényei
Nagyanyámat vetítik a kupé falára

Hosszas imádkozás után
– amiben minden holtat és élőket felsorolt –
Unokái fényképét nézegeti
Legkedvesebbjét mellére szorítja
Nem is lehet levenni onnan
A hullamerevség odalapítja mellkasára
Rezzenéstelen arcomat

Jaj-kék ajka körül igazgyöngyöket
Tartanak a pihék
Képkeretbe zárt szívünk megáll
Halott vagyok én is

Az éjjeliszekrény sarkán csiszolt pohár
Vizéből ránk vicsorog
Permanentvörös ínyével egy
Fölöslegessé vált protézis

2

Tavaszi is csak úgy lehet
Hogy az őszi levelek
Belehalnak a nyár utáni sóvárgásba
Szív alakú üzeneteket reptetnek a hársak
Sosem jön válasz
Ezért átadják magukat a rothadásnak

Jaj mennyi szín hal el
Halottfehér szemfedőben sóhajtozik
Jég kék ég alatt a táj

Ó mennyi álom alszik el örökre
Hiába bimbamoz fölötte
Az időzítővel működtetett templomharang

Jaj mennyi seb a világon
Amibe kétkedő ujját
Dughatja a sok Tamás
(a szív menifesztációja2)

3

Kódsungel a város
Az egyik bérház első emeletén
Fedelét vesztett elektromos dobozban
Vert tanyát egy cinkepár
Szigetelt huzalok közül nyújtogatják
Kék fejüket nápolyi-sárga hasuk lámpás
Milyen csodás a balkonládányi nagyvilág
Egyszerű az életük
Könnyedén meg tudják tisztítani
A kártevő férgektől környezetüket

4

Amorf gúlába rogyyan
A téren egy hóember
Csak sejteni lehet
Valaha dicső napjait
A padok résein elcsorog a tél
Szerelmespár érkezik
A fiú lesöpri kezével a padot
Ölébe ülteti kedvesét

Nehogy felfázzon
Csókjuktól felenged a hótakaró
Elnyeli a valaha szebb napokat látott hóembert
És egy úszóleckére váró örvös galambot
Szelíd szellő lágyan legyinti tarkón
A szerelmeseket nedv-zöld arccal bámuló
Magányos öregembert – messzire gurul kalapja
Mély levegőt vesznek a fák
És a Ferenc-téri óceánon át
Gázolnak egy új tavaszba

A TUDATOS VÉLETLEN

– *James Cagenak*

Éjszaka tedd le a nappalok
lélekszakadva hordott terheit
Öltsd fel az ifjúság karcsú alakját
s aludj amíg a gondok falai mögül
észrevétlenül kibontanak az álmok

Hajnalban úgyis barbár fények
lopóznak őrizetlen testedhez
hajukban az elmúlás nehéz illatával
igyekeznek leszorítani lélegzeted ritmusát

A tudatos véletlen feltárja mellkasod
Senki se látja szíved rózsavirulását
Vágyaid vad lángja óvatosan elhamvad
Mozdulatlan meztelenségeden
eliramlott évek derengnek át

Veszteségeid fénye láthatóvá teszi
feledésbe merült sikereidet
a szent szerelem bálványát
s előtte térdeplő önmagad
de leleplezi a hízelkedők
nevetséges hajbókolását is
Hamis mosolyukon
rést ütnek tőrszavak

Elszibbadt sebeiddel ösztönözd őket
Az élet hozta úgy
hogy nekik menni kell
A körülmények varázsos érintése
plasztikázza fájdalmaid torz hegét
Maradj fiatal álmaidban
és mindörökké halhatatlan leszel

ANYÁM DICSŐSÉGÉRE

az éjszaka fekete tengere
mint könnyű mentőcsónakot
hányta vetette ágyam
a hullámokból faragott emlékek
oszlopcsarnokában

éreztem meghalok
ha éber tudatom nem fogja vissza
az álom nyihogó paripáit

megvadult fények cikáztak a redőnyön át
s az éj tajtékos szájában
fehéren kaffogott a félelem fogsora

legyőzni halált
elégszer megtanultam
Isten a tudója
hányszor maradtam magamra
picinyke pont az elpattant hajszálerekből
font ég alatt

számban viharok törmeléke
de anyám angyal keze
utánam nyúlt és vérben
lucsokban fürdő magzatát
kiemelt a fájdalomörvényből

rám terítette selyem haját
fényes nappal lett hirtelen
mint egy napalmrobbanás

jaj hány november tömi be még
hóval a szám
hányszor ránt még vissza anyám
az élet beláthatatlan viaduktjába
hogy elapadt magzatvizéből
elé tántorodjak és elvesztett
köldökcsomkom emlékével
össejtjeimet az igazságra pazaroljam

jaj hányszor lök még vissza
vigyél magaddal sóhajomra
hogy halott szívével
egy árvaságra született országot
helyette is szeressek
és benne dicsőségére megmaradjak

AZ ÉBREDÉS MÁMORA

Új sebességi rekordot állít fel
szemem kiszáradt tómedrében
vallomásod, de már nincs idő.
Arcom szakadékait a halál fogja
a földdel egyenlővé tenni.

Esténként azért imádkozom, (hogya
már életemben nem, legalább)
pusztulásomban adjon az Isten
annyi méltóságot, amennyi az évszázados
viharokat álló tölgyeknek jutott.

Hogy ágkarommal minden veszedelem
elől eltitkolhassam a fészket, és ne kelljen
torkom szakadtából dalolnom a téli égbolt
fényoszlopai alatt még akkor is, amikor
a közönyös arcok sziklás hegységéből
zúduló víz színén a Nap jelzőbójája elvakít.

ÖSSZEFÜGGŐ TÖREDÉKEK

Leukémiás lázban lobog a nyár
Felolvasztja a fasor csonttá aszott ágait
Még tartják magukat a levelek
De már meszet old a szél
Elfedni az elmúlás szégyenét
Valahonnan gyászdal szól
Miért hangzik messzebbre a siralom
Mint a boldogság
Miért émelyeg a világ
Az elégedett megfogalmazástól

*

Senkinek nem panaszkodni
Csak virrasztani álmaid felett
Ahogyan irányt vesztett cetek
Hevernek a tengerparti fövényen
A biztos halál tudatában
Senkivel nem tudatni telefonon
Hogy nem könnyítenek kínjaidon
Csupán a patakok vízszintjét növelik
Panaszos sírásaid
Átszerkesztik hazád vízrajzát
Víz tározó az arcod
A szemedből áradó két fő folyó
Hordalékszállító képessége vetekszik
Megduzzadt forrásokéival
Könnyeid kémiai sajátossága lágy
Hasonlít a magyar folyamok karbonát-
Szegény vizéhez

*

Ne keressétek nyögő kórtermekben hangom
Ne várjatok rám kongó folyosókon
Ahol megkínzott sorstársak
Vonulnak húsukba fúródott katéterekkel
Menjetek szépen haza
Jól reteszeljétek be magatok után az ajtót
Öleljétek meg egymást
Mintha utolszor tennétek
Mintha tudnátok mindössze két percre
Van a végítélet
Ne törődjeteK
A látszatélet taván hánykódó
Kimerült pillangóval

*

Precíz sebész
Feltárom a szekrény hasát
Eléje kuporodom
Elnézem a sok fölösleges ruhát
A mosásban gyermekméretűre zsugorodott pólókat
Amiket egy viselet után fölvenni már nem tudtam
Rám tapadtak
Mint könnyű költő izzadt tenyerére
Kitüntetés után a kézrázás

Ahogy lőtt madarak
Egyre hullnak a szekrényből
A leértékelésben szerzett
Sosem hordott göncök
Pedig egykor milyen nagy sikernek könyveltem el
Ez is kellett az is meglett
Most úgy tűnik lehetetlen tőlük szabadulni
Illatos holló tollaként szállingóznak
Beborítják a szobát
Odakint megolvad a világ

A bevásárlóközpontok parkolóiban
Üresen ásítanak a rászorulóknak szánt
Használt ruhák gyűjtőkonténerei
Korgó gyomrukban néhány
Boholytalanításra érett pulóver árválkodik
De kinek kell ilyen dögmelegben
Egy kinyúlt kardigán

*

Kavafisz ezerkilencszáztizennyolcban írta
Hogy a szenátus tétlenül várja
A vandálok betörését és
Fővezérüket illendően fogadják
Dicső címekről szóló okmányt nyújtanak neki át
Miért szárad ki a szám
Ha kilencvenkét év után
Elolvasom a Barbárokra várva című versét
Úgy érzem magam
Mint a haldokló
Akinek nincs ereje tiltakozni
Ha egy náthás pap
Eget verő tüsszentések közepette
Szivárgó orrát csuhája ujjába törölve
Adja fel az utolsó kenetet

*

Még egyetlen halott sem
Lökte le magáról a koszorút
Hiába tette rá hazug
Vagy igaz ember
Szenvtelenül fekszenek
A föld alatt
Porladó ajkukon
Reng a Szózat

A CSEND KOTTÁJA

– *Aleš Debeljaknak*

Lidércek szeme villog a láthatár peremén,
alácsüng a felhőkből az elmúlás létrája.
Sötét sörényét rázza, falvakra omlik a Vértés
árnya. Kék porcelán égen káprázat a nap.

Vitorlázó vadmadarak vonulnak, dalukban
a visszatérés ígérete. A szerelem szívverése
lassul, mint őzé, ha meglapul a durva zajban.
Az ég a földhöz alacsonyul. A kert a csendet

kottázza, lapjain a virágok f-dúrban ülő
hangjegyek. Olykor egy harmatcsepp üti meg
a cintányérlevelet. Kettétört mandalák a Tó

vizén. A halak állják egymás tekintetét.
Az emberek szobrokat állítanak magukról,
maguknak. Egyre több a mosolygó törpe.

A világmegváltás iránti vágy elnehezül, mint
szélcsendben a vitorlák. Az elvetett, ám soha
kikelt magok sírását hallani. Őszirózsák színes
hologram-ágyása a kert kivetítővásznán. Kínból

kínba költöznek a napok. Az állóképesség vasárnap
misére jár. Látványos bizonyág: él a hit, csak
sorvadó emlékezete kezdi mindig előlről a fohászt.
Hangszálai polipként fonódnak a tiltó szóra.

Fáradhatatlanul mormolja: soha se megfutamodást,
mindig visszatérést adj uram, mert az eljövendő
századok mindent felmorzsolnak. Ha a fotóalbumokban
elporlad az arcunk, senki se emlékszik nevünkre.

Kötőjelek és három pontok között élünk, nyugtalanul írunk a befejezetlen tegnapokban a semmi visszhangjáról.

Magányunkról a hontalan fekete tulipánok
szólnak, hangjuk szétszóródik a légben, mint
a spórák. De jaj, ki temeti el a száműzetésből
holtan hazatérő fecskéket? Bevérzések az ég
kötőhártyáján. Világégések szitanyomata. A Tó
tökéletes nyugalommal szimmetriát tükröz.
Fénytörés alatt nyög a táj. Horganylemez leveleket
zörgetnek a fák. Elveszett tárgyakkal rokonságot

keres a part. A semmit jelentő, egyes szám első
személyben élő öregek sétája. Kövek ujjlenyomata
az iszapban. Minderről tudomást sem vesz a jövő.

éppen járni tanul, ugyan még bizonytalan a lépte.
Elesik. Feláll, de már képes elültetni minden
járókelő arcába a derűt.

BRONZMASZKOK

– Kovács József Hontalannak

elsőáldozó hóvirágok csengettyűznek
az azúr szemű éggel együtt csodálom őket
nevem tudakolja a Tó: mit érdemel
az a bűnös akinek a zálogát rejti mélyem
kettesben maradok a hullámok áradó dalával
megvallom minden vétkem
összetapadt hattyúpár tangózik a nádas felől
s a part csak áll a Nap bűvöletében

*

rügyek pártfogója
istent keresi benned a kifosztott táj
hangod csobban a Tóban
elvetett kő vagy
a létezés szürke háttér előtt áll
emlékek sűrűsödő felhőjéből
bronz maszkokat önt a Nap

*

válladra üti az összes csillagot az éjszaka
te vagy a költészet tábornoka
nem nyögdecselsz kiselejtezett szerelmek után
útszéli pipsóban
nem ültetsz a poézis sziklakertjébe kúszónövényeket
sequoiamagas verseket nevelsz
árnyékukban húsöl Jézus Krisztus
és a barmok az istállóban
téged is úgy bámulnak
ahogyan rá pillogott születésekor a sok együgyű

CSAK TISZTA TEKINTETTEL

Nem emlékszel a valóság illatára
csak állsz az ájult csendben
mint reflektortól halálra vált őz

Az elmúlásról huhogó fasorban
harangzúgástól megzavarodott
mókusok cipelik kicsinyeiket
Zsiráfcsontvázfáknak kántál
elnyújtott hangon egy reverendát
viselő fenyő és tudod
ez az út a semmibe vezet

Arcodra fagyálló szobrokat farag a szél
énekhangod emlékét ostromolja egy bejelentés
nélkül érkező mennydörgés
Utolsó leheletednél apátlan-anyátlan
madarak melegszenek
Szárnyuk alól kihull az álom exlibrise
rajta a tulajdonos neve díszes címere

Aztán katakombacsend borul a tájra
mint antik üvegbúra nagyanyád süteményére
Tiszta tekintettel tüdözöd le az illatát

EGY LÉPÉSEL ISTEN ELŐTT

Kinőttes a dajkameséket
Nem hiszel a fotocellás ajtók
érzékelőjének tökéletességében
Előfordult
hogy láthatatlanná váltál
az élet csupa üveg bejárata előtt
és orrodra csapódott
a vigyázat önműködő

A hálát már ismered
tanulj meg kérni végre
hogy megadathasson

És ne várd a sült galambot
láthatod
a partra kúszó gyökérkrokodilok
tátott szájába sem
száll sárga lepke

És ne sírj
Túl mély már itt a víz
Csak jól úszóknak ajánlott
sebes folyású áradat zuhog
minden gyönyörre

És ne mondd soha
kár minden gőzéért
hiszen elforr a víz a Tóban
ahogyan ívnak a szerelmes halak
E honban egyedül horgászszezonzban
oldják fel időlegesen a tilalmakat

Aztán minden megy tovább
a maga megszokott menetrendjében
ahol hiába vársz
az ígért csatlakozásra
Az állomást lebontják
Nem marad egyetlen árva eres sem
ami alá behúzódhatnál
ha leszakad az ég
És mindennap leszakad

Te csak maradj
tranzitutas egy lépéssel Isten előtt
hogy rajtad tarthassa szemét

ELPOCSÉKOLT TORKOLATTŰZ

Ébredéskor
tekintetedben gazdátlan kutya gubbaszt
és egy régi május tüze perzseli arcod
Kilépsz az éjszaka dunsztkötéséből
mert a szabadság hívogat
mint vitorlásokat a tenger
Fejed felett álmok sirályai köröznek s a Nap
arannyá szereti a smaragdzöld fákat

Kihalt templomkertben a legárvább szobor
kitárt karjában türelmes várakozás
Mindig megjövök súgnád
de oly soká ölelkeztél a csönddel
hogy szíved beleöregedett
és őrizet nélkül hanyódik
a tegnapi esőben kint felejtett tulipánok
elvadult medvehagymák illattengerében

Fekete éjszakákat írsz a hófehér papírra
Arcod fénye bevilágítja
a megváltó jóságból épített karámot
Gyöngé vagy vereségeidben
emelt fővel állni és fogalmad sincs
kire hagyhatnád a túéles napszakokat
a hamuval betemetett becsület eredetét

Egyre sürget a megsemmisítés vágya
hogyan tűzbe hajítsd az ihletett perceken
átgázoló jegyzetfüzetek oxigéntömbjét
amiben örökké ott zokognak
a hiába kiírtott erdők
Istenem bocsáss meg
ez sem szabad mező lett
csak elpocsékolt torkolattűz

EMIGRÁLT ANYAFÖLD

Ajkad halvány rózsaszirmán
hervadt egy vércsepp
Szerettem volna lecsókolni rólad
minden keserűséget
de karod hófehér márványoszlopa
ledőlt és magával rántott
az ágynemű világtalan vermébe
Tompán puffant utolsó sóhajod
mintha fagyott madár zuhant
volna jéghideg kőre
Öklömnyi pelyhekben hullott
és ágyad fölött kavargott a hó

*

Szürke aszfaltra zuhant az éj
Az idő nem repült fel többé róla
A gyász pengeéles szárnya
azóta is tébolyultan verdes
Hősiesen törnek utat a reggelek
Minden világítást lekapcsolnak
az eltorlaszolt folyosón

*

Szorgos kezed nélkülözik
érintésed hiányától vacognak
a bárszekrényben
poros kristálypoharak

*

Lángvágó szél fordul be a sarkon
Durva homokszemeket uszít a levegőbe
hogy tüdőmbe marják élethű arcmásod

*

Gyászzenét húz a Tófenékre merült
vonósnégyes
Muzsikájuktól elnehezül
a halak lélegzete

*

Hiányod nyersanyaga külszíni fejtéssel
kitermelhető belőlem, minél több éghető
kőzetet aknázok ki, annál nagyobb marad
mellkasom zárt terében a nyomás
és a hőmérséklet, ami elengedhetetlen
a szénüléshez.

*

Emigrált anyaföld
Márványfecskefészek
Tenyérnyi sírodon
aranylövedékek

*

Tenyered kolostorába vonultam
Némaságot fogadtam
mint árva tanyát bújtató hóesés
Mikor érkezik egy olyan tavasz
amelyik hazaküldi mosolyodat?

FEGYVERTELEN RÓZSÁK

– *Javier Heraudért*

Repülőgépek karcolnak keresztet
az ég homlokára: Áldás a táj felett.
A templom előtt sorban állnak az emberek.
Kezükben ágak, rajtuk pelyhes kiscsibék,
barkák csipognak. Isten szolgálja kilép
a súlyos fakapun és hinti a szenteltvizet.
Én is ott várok, számban Anyám húsvéti kalácsának
íze, arcomra hull a szent permet, lassan legördül,
és ahogyan folyó közelít a tengerhez,
a szám szegletében billegő *Te elveszed a világ
bűneit* szavakba tér.

Elporlad az egykori küzdelmek emlékműve,
csak partizán rózsák maradnak
a porig alázott dátumok alatt.

Vénám eltékozolt kékjével, sóhajom cukorfelhőjével
fák oltárképe előtt térdelek és visszaperelem
elhantolt mosolyod.
A Tóból vakmerő hullámok szökkennek szemembe,
és arcom fájdalom-földjébe marnak.

Gigantikus gömb gördül a csönd.
Milyen szép vagy a felrobbant rügyek parfümfelhőjében.
Tekintetedből a szél kisimítja a rémület árbocrúdjaait.
Ajkadon az örök igen ring és szökőkutak
fényorgonái ünneplik az örökkévalóságot.

Galambok turbékolnak szívedben.
Igaz vagy. Uralsz minden tagadást,
ahogyan óramutatók a kopott számlapot.

És egy nap – az elátkozott végtelen sötétség
befalaz minden kijáratot.

Íriszedbe célköröket rajzol a Nap.
Agyonlőtt énekesmadár.
Megszabadulsz a tömegvonzástól.
Elszabadulsz a varkocsba kötött hajú fasorból,
megszabadulsz a testedtől, miként kezem
a kesztyűtől, hogy jobban érezzem
sorsod hullámverését a tenyeremben.
Térden állva szívom a lépted
nyomában pusztuló port,
és fegyvertelen rózsákkal vonszolom
utánad ébenfekete hajad illatát.

FELHŐVONTÁK TALÁLKOZÁSA

– *Tamási Orosz Jánosnak*

Itt élned kell. És az életed árán
itt kell halnod, hogy a szabadság
szűk portásfülkéjéből kiszabadulj.

Kiparcellázott húsod alól kivillan
őseid büszke csontja, nagyvérkörödben
felhővonták találkoznak.

Honországot kell fogalmaznod
a legszebb szavakból akkor is,
ha fala leomlik másnapra.

Sohasem hátrálni tövissel szegecselt
rózsák közé, és soha meglapulni
ünnepi zászlók szárnycsattogásába.

Pupilládba fekete foltokat hagy
mosolyom napfogyatkozása.
Hatálytalanított örök világosság.

Minden temető fölött bealkonyul.
Arcvonásod elé sötét drapériát
vonnak az uszályfelhők.

Mit kezdjenek a húségesek
a remény lendkerekes csalóányával,
ha magyar módra sírva énekel?

FÉNYKÖRÖK

már nem hiszed
hogy törekvéseid precíziós műszerével
akár egyetlen fokot is igazíthatsz
a relativitás elméletén
és tüntetéseiddel kibillentheted
négy sarkából a valóságot

hosszú csendek jellemzik estéidet
monoton csordogál beléd az idő
szuggerálja a megváltoztathatatlant

még előre mész
de folyton hátranézel
híven követnek megszépített emlékeid
lépteidet nyekergő üzenetek fékezik
és boldogság önt el
amikor beér egy matrózblúzban
dúdolt dallam

*

hazahívó fészeknek látja
egy tétova fecskecsapat
a szemed alatti karikákat
testedből a hűség szobrát faragja a szél
lábnyomodba összeszaladnak
kíváncsi kölyökködök
ne sújts kezed villámlásával
az elmúlás levéltitkaiba
félvak utcalámpa fénye
világítja be a feladó nevét
szádra hiába nem veszed

*

kissé öregecske fenyő karját tárja
madarakat hintáztat lengőbordája
lombok árnyékában szerelem szövődik
a vadgalambpár nászának hangja
gyomorkorgásra emlékeztet
mindenki szerelemre éhes

*

nádak kardélére zuhan a pára
kialszik a szálak sustorgása
egy korán kelő madár
fénykörré dalolja az éjszakát
tisztára söpört udvaráról
felissza az ég a Holdat
szemedben tovább ragyog
a végzet csillagképe

HARANGZÚGÁS

egyetlen szavam
lánggra lobbantotta szíved erdőtüzét
elfelejtetted az asszonyok nevét
még azokét is
akiket majd valamikor szeretni akartál

megrészegített citromfű illatú szám
persze olykor jó bor és versek is kellettnek
hogy gyógyíthatatlanul mélabús tekinteted
éjfekete tavában feloldódjon a délután
hígíthatlan lehelete

ne sírj
már nem sírok én sem
pedig mostanában
mindentől könnyen meghatódom
elfogadtam
hogy borongós napokon
fényem koszorúzza
az ékágégrafikonok felhőkarcolóit
a diagnózisok lekottázható dallamát
a sziluettjeikbe kapaszkodó ingázókat
a szerelmeskedéstől kimerült bodobács bogarakat
a csonka családban felnövő rigókat
a tulipánok színpompás körtáncát
az anyák napi harangzúgást

HOVÁ MENEKÍTSEM

– *Békés Sándornak*

ereimben megvadult folyók vágatnak
tüdőm erdejét ritkítja az orkán
szememben kibiztosított villámok
lélegzetemben fekete felhődunnák

sebesült fény felel lépteimre
kirajzolja a kilakoltatott madarakat
felfedi a megszőktetett fészket
hallhatóvá teszi a törött tojásokban
a fiókasírást

mint jóllakott vadállat
elégedetten morog a vihar
nyomában háborús övezet a kert
búvárfüvek légzőcső nélkül
tanulnak lélegezni a víz alatt
virágroncsokat temetnek a rögök
csak a barackfa állja a sarat
gyümölcskicsinyeit karjába zárja
és ringatja elfogult anyás mosollyal
tátott szájjal lesi a Hold az ég
sötétkék visszhangjában

fészek nélküli idő fáj bennem
ajkamon fák kicsavart mosolya
a föld beforratlan sebei lüktetnek
bennem nyögnek a patakok
szájába tömött homokzsákok
bennem jajong a szélszíkével
összeszabdalt hasú szántóföld
fák kiégett templomtornyai

elnapolt vidéki ünnepek
kidöntött utcalámpák és bennem
jajveszékelnék a redőnyzörgetéssel
elriasztott gyermeki álmok
a kikötőben rabláncon tartott hajók
felhőtorlaszok mögött tüntető
nap az éj árboacán lüktető csillagok
szívemet sebzi az összetört víztükör
amiben nem ismer magára a nyár
bennem fuldoklik az áradás alá merült
part én visszhangozom az átszakadt gát
utolsó sikolyát

Kárörvendő zuhatag hol nyersz bocsánatot
melyik táj tud visszavonhatatlanul magába fogadni

te tomboló orkán marad még madár
aki képes lesz elfelejteni
a kitelepítés megalázottságát

ki veszi tenyerébe a fiókatetemeket
akiket vékony tojáshéj koporsó
véd a nyestek ragadozó rohamától

elrongyolt lombok között a halál leselkedik
a tamariszkusz bokrok gospelje se bírja feltartóztatni

hová menekítsem a jelzőket
amiket neked tartogatok

KÖVEK ARCÉLÉBE

Lappang az est
Minden árnyékra gondosan ügyel
Babonásan kikerüli a fasorban lézengő
utcalámpák fénykörét és a szerelemittasan
bukdácsoló bodobács bogarakat
Hazafelé tartanak a rejtélygödrökből
feltápszkodó titkok

Haragoslila uszályfelhők az égen
Hiába teríted jószágod a vacsorához
lakatlan szigetre sodorja hajótörött szívem a forgószél
a zivatar kimossa a távlatból
színes vitorlák kasztanyetta csattogását
és az alámerülő evezők hangjának szelídségét

Vak esőfelhők tapogatják a repcetáblát
de mit sem sejteneek színéről
Kiáltok nekik: sárga
Álljatok meg
Sárga

Rozsdás perceket menekítek
az idő frissen mázolt ajtószárnya mögé
Elnézem a sétány kapujában összetorlódott
ázott pipacsokat a fénnyel batikolt
Tejútsálat a fehérarany mandzsettagomb Holdat
a tavon szorgoskodó szobráshullámot
amint kövek arcélébe vési vonásaidat

MEDITÁLÓ BÁRÁNYFELHŐK

csupán az alkalmat öltötted arcodra
és szemedben láncra vert kutyák
ugatták szabad társaikat
épphogy megzavartad a felszeletelt alkonyatban
a bárányfelhők meditációját

bejárható utak helyett én
minden időben a lehetetlent választottam
hajnalok vízrajzát igazítottam meglepő formákra
ami nem sikerült azt szétszórtam a kertben
legyen swarovski kristály vetemény

élhető magasságig emeltelek
és úgy vetettem rád magam
ahogyan szükségét látott a kenyérre
de csak nyelés után jöttem rá
hogy penészes volt a szíveden nőtt búza

nem tudtuk lakhatóvá tenni a hétköznapiakat
hóakadály feküdt közénk az ágyon
haragomban origami hiénákat uszítottam rád
később visszaadtam viaszbabú tested a csendnek
hosszasan követtem tekintetemmel
míg homályos uszadék lett retinámon

bibliai esőzések után
ma egy fuldokló vakond rimánkodásában
téged hallottalak
feléd nyújtottam megmentő hajszálam
de tele volt a szemed sárral

OLYAN MESSZE TÁVOLODTAM

– *Jaroslav Holoubeknek*

Olyan messze távolodtam az ajtótól
ami mögött kifakult az állólámpára hanyagul
oda hajított úttörőnyakkendőben a lelkesedés
és alig ismerem fel a tükrön halványuló
rendszereket csak egy festett díszdobozban pislákol
vesztett tejfogaik gyöngyházfénye
Már túlságosan sok feltételes megállóban
töltöttem feleslegesen az időt ahhoz
hogy megállapítsam
melyik irányt kellene választanom
hogy visszajussak ahhoz a röghöz
ahonnan elindultam

Elégszer tettem hitet a magam igazáról
beleszöttem a széteső világba
a fák törzsén jajveszékelő fűrészek
és a földönfutó madarak magyar népdalát
de a fájdalom önmagát mélyítő hasadéka
visszhangtalanul elnyelte fogadalmaimat
Már meglehetősen sok élő és halott szerelmemet
boncoltam fel laboratóriumi körülmények között ahhoz
hogy visszataláljak a kérdéshez
boldog vagyok-e veled

Olyan messze távolodtam a jóságtól
ami kibontotta arcodon a földkerekség legszebb virágát
s hiába permeteztem a megbánás könnyeivel
lehetőségeink zöld pázsitszőnyegét
sivatagi hóhullámok gyötörték
szálai között ördögszekerek magoncai vertek tanyát
Már-már jobbnak láttam lebetonozni az egész kertet
csupán leszármazottaim biztonsága végett hagytam
puha vakondtúrásokon zokogni a hajnalt

Az alkonyok vérző felhőtornyai
olyan messze kerültek tőlem
hogy a józanság reggelében feledtem magam
de nem sikerült megfejtenem
a villámzár működését
ami megszabadít a betegség Quasimodo-jelmezétől

De még mindig hiszem
olyan ijesztőre aszalja testemet
a válasz nélkül hagyott
moccanatlan levelek miatti gyász

hogy ideig-óráig elijeszthetem
magamtól a halált

Minden csókban egy anginás álom vár
Miért rejtegetik az emlékek szoborparkjában
az obeliszekre vésett cirill betűs sírverseket
Már csak abban vagyok biztos
hogy szíved kontinentális szárazföldjében
emlékezetemre gránitból emelsz katakombát
amikor kezemből minden integetés elfogy

SÓHAJOK MONSZUNSZELE

Hallgatásomban mélybordó éj
nyitogatja függönyszárnyait
A hajnalról elgördül a feltámadás köve
Bukófény mutat Hozzád vezető utat
de bennem szapora vágó fakad
és nagyra dagad az ágynemű sziklaormain

Reményeim fehér zászlóit
rongyolja sóhajod monszunszele
A holnap világítótornya leomlik
és mindent ellep a Hold
sürgető parancsával érkező dagály
Egy új Atlantisz nyílik a mélyben
ahol újra kell tanulnunk
levegőt venni egymás lélegzetéből

Kilenc hónapig hordasz csigaházadban
Értelmed tűzijátékával melegítesz
Arcomon spirális ráncok mélyülnek
és mandalába simulnak a párnák piramisán
Súlyos tekintetemből
az álmok szavannájába gyűlik a könny
Bomló sejtjeim sziréndalokkal csalogatják egymást
Sehol egy vitorlarúd
Sehol egy Odüsszeusz
A csend menyegzői sátra eget verő
Ütemesen csepeg róla az idő

*

Türelmed sírásaim gőzében inhalál
Karod lehúzza a jóság telt kosara
de aszályos képzeletem futófénye
csak egy mondatot keringet
Valahol igen régen elvesztettelek

*

ellobbannak
a házasságkötő-termek eskütételei
Torkomba – mint egy halszálla – beékelődik
a mindörökké

Mégis úgy érzem
én már csak megmaradok
kiskosztümös körömcipős tanúnak
aláírásommal mások fogadalmát hitelesíteni

jó lesznek magnak ló helyett számárnak
vénasszonyok nyarának
párbeszéd helyett monológnak
riadóját vesztett harci trombitának
szerelem-trianonnak feloszló hazának

PÖRÖLÖK VELED URAM

Mindig veled pörölök Uram
Kivel tehetném mással
ha már csak a te kimeríthetetlen jóságodban hiszek
De mondd már meg végre
mennyi végtisztességen kell még részt vennem
és mennyi holtat kell még
zuhogó földgöröngyök dübörgése elől
mellkasom koporsójában rejtegetnem
És milyen vastagra nővesszem
bordáim mauzóleumát
hogy a nevetségesen kántáló hangok
ne jussanak rajtuk át
És hány kihallgatáson kell még
előtted megjelenem
és az igazságért mennyi üldözést
kell még elszenvednem
amíg a bizonyossággal megjutalmazol

Hányszor kell még részvétlen
pillantások keresztüzében állnom
amíg eljön az idők végezte
amit anyámnak ígértél
aki – éppúgy ahogyan te atyádnak –
néked ajánlotta gyöngé testét

Rég letelt a véres kakasszóban fürdő három nap
Számptalan bárányév vérét ajánlottam fel neked
A körém csoportosuló fákkal gregoriánt énekeltem
Nem öltem se szóval
de tettel szerettem ellenségeimet
Nem törekedtem hatalomra
Megelégedtem azzal amit adtál

Védőkart nyújtottam a kiszolgáltatottak fölé
Mondd mivel engesztelhetnék
hogy visszaszólítsd az én Édesemet?
Mikor teszel csodát: maréknyi porból
húsvér testét mikor ölelhetem újra át?

MAGASABB FÉNY

Amikor sűrű sötétséget tartanak a falak,
mintha bálnák sírását visszhangozná az ég -
hallani, amint névtelen bolygók zokognak
haláluk előtt. Ilyenkor éveket öregszik a virágok arca,
testük elnehezül, panaszkodásukból
gyémántot csillant a kert.

E kőszívű világban egyedül te vagy
lelkes, betöltesz engem, ahogy sebet a vér.
Átütsz az árnyak tompa színén, vigasztalod
kaszalétükben a füveket, és csak
ritkán gondolsz magadra.

Irigy varjaknak galambszíved viszed. Tenyered
fáradt tárgyak fészke. Nem érinted az elmúlt
perceket, nehogy fájdalmuk beleivódjon a másnapba.
S ahányszor szavaid égboltján felragyog a tág nap,
magas fény fürdeti az emlékező fákat, és tapintatos
szellő emeli a titoktartó kalászosok fejét.

Örökbefogadó kézjegyre vár a táj.
Türelmes hallgatása átjár mindenben.
Évezredek örvénylenek rózsák
porceláncsészéjében. Érik a végtelen.
Befejeződni vágyik minden kezdet, bár
az ágakról fürtökben szól a feltámadás.

ISTEN LÁNGJELE

– *Pethes Zoénak*

Szikla vagyok forgószelek elé tornyosulok
hogy vigyázzam szellőrózsa ajkad
reppenő virágszirmait és meghatódom
véred csermelycsobogásától

Elvesztegetett lázadások helyett
zsendülő tavasz vagy
Hangodra kisimulnak a mennyország
kapuja fölé dobott összegyűrt szivárványok
hogy a védőszentek akadálytalanul ki-be járhassanak
a szorongatottak enyhülésére csókot hinteni

Zefirsusogású lélegzetedben a szabadság szellőzködik
Olyan törekeny és szép vagy mint a szülőföld
Azonban hála az égnek
rajtad nem osztozkodhat semmilyen érdek

Terített asztal vagyok az éheseknek
de selyemfüvet növesztek
a számodra fenntartott független nagyanyaföldemen
mert annyira óvom minden lépted és a lángjelet
amit Isten ujjenyomata hagyott a talpadon
hogy örökké kapcsolódhass a szeretet kötelékéhez

Erőd vagyok lerombolhatatlan bástya
és a szívem udvarházába vezető út
Mélységek fölé acélos híd neked ívelek
Az első mozdulattól az utolsóig
hívó szavakból épülök

SZERELMED IRÁNYTÚJE

Szerelmed iránytűje hazavezet, ha növendék
hópelyhek balettjétől meghatódik az ereszt, s a
homályos tekintetű tócsák visszanyerik szemük
régii fényét, és kibontják zöld kendőcskéiket

a vidáman integető rügyek. Amikor anyává teszi
a porzó a bibét, csecsemőgyümölcsök sírását csitítják
ágkarok, és pipacsjelzőtüzeket gyújt az árok,
a Tó tükrén járni tanulnak kisdedszelek, és a Nap

rézcintányérját fényévek rezzentik meg. Ha
madárhangversenyre hív a kert, és a tücsökdalos
estre ráomlik a végtelen hűsítő csendje. Hogyha
levelek modern tánckarának tapsol a szabadon

szálló gondolat, és valahányszor szapora csipkét
horgol a fűszálakra egy angyal, és gondoskodó kéz
terít hófehér pelerint Jézusra a templomkertben,
szerelmed iránytűje mindenhol hazavezet.

SZIVÁRVÁNYÖV

– *Dr. Debreceni Lászlónak*

Kicsit megül az üres fészekben
és a csend rostjait gombolyítja a Nap
Gesztenyefák ökölbe szorult tenyerét
egy szelíd szellő kisimogatja

Homlokod kirakatában
a hűség mozdulatlan szfinxje

Mint hangtalan Zeppelin
súlytalanul lebeg a táj fölött a hajnal
Beárnyékolja a szabadságot
magába szippantja
a könnyektől elnehezült virágokat
a halántékkodra célzott csókok pergőtüzét
hajad verdesését a vánkoson
felnőttkorod gyászait
a befejezett múlt időt
a távolságot aminek mellén
mindig ott szuszog egy visszatérés
eljegyzett szerelmek nevét
fészkek felizzó fénycsóját
száműzött akácok lila függönyét
koszorúslánymandulafák
rózsaszín ínyéről a kegyelem ízét
rózsák amputált végtagjait
Isten szivárványövét

Csak az énekesmadarak
kristályhangzatához nem közelít
hogy folyamatos jelent dalolhassanak
szívünkbe

SZÍVED ÉGHAJLATA

Tagbaszakadt fehér halott
kutya fekszik a szántóföld szélén
mint nagyapám damaszt szalvétája
a tizenkét személyes barna asztalon

Tengert tükröz a tóból a délibáb az égre
Lám eredeti velencei tükörben
imbolyog egy dühöngő Kos csillagképe

Kis pocsolyába lefetyel az alkony
s mint szabadon élő zsiráf hátrahőköl
a krokodilt formázó porfelhőtől

Ez már nem a ma
de nem is a holnap
Ez a minthamindörökké
ahol remélhetőleg fájdalom nélkül
merülsz feledésbe
Szemhéjodon magasztosan viseled
egy tiszta pillanat csókpecsétjét
és boldoggá tesz ha hallhatod
ahogy elvesztett párja után
egy hattyú csüggedten dudál

De ma még tovább
a fájdalom keresztútján
Szótagokra szedni
a többszörösen összetett indulatot
Magánhangzóknak húséges
mássalhangzót írni
hogyan olvasható legyen
minden borzalom

Vajon hányszor nézel még
az átalakulás végső ünnepéig
távollétek fénytelen tekintetébe
míg végre halálpontosan meghatározod
az éjszakák zavaros álmképét
nehogy egy ősz avarkoporsója
elnyelje az ébredés békességét

Retúrjegyet dalolsz a szeretet számára
hogy majd egy boldog tavaszban
kirügyezzen mint megváltó égi sugár

AZ ÁLMOK HULLÁMAI

Amikor alszunk, a gyermekkorunkban
magukra hagyott alvósbabák haja,
mint kedves halottainké, megered
és a sötétség kriptafalába gyökeret ereszt.

Hallani a táj nyögését, miközben szabálytalan
arcvonásán durva vésőekkel igazít a szél.
Pánikba esett nyárfák suddognak be az ablakon, és
félszemű utcalámpa glóriáz sorvadó gyalogutat.

A Tó betonszegélyén dörögve törnek szét
az álmok hullámai. Alvás közben
kilégzéseink rongyolják lobogós terveinket,

ereinkben vágtazik a gyűlölködő kor, jóllehet
szívverésünkben csendesül az idő, az elnapolt
megbocsátások árnyéka hatalmasra nő.

TALÁLKOZÁSOK

- *Konstanty Ildefons Gałczyńskiért*

Piruettező prímabalerinafák. Tüllruhában a fasor
Az idő korhadt metronómja ütemesen kattog
Csonttá fagyott ágakon egy angyal orgonál
Arcomra hópihék pilinckáznak, szentlélekérintés
Tikkelő utcalámpa földöntúli fénybe karolja az utat

Keleten a Nap helyett éppen fölkel tekinteted
Pásztornézésedtől a szétszéledt felhők
nyájba szelődülnek. Dalodra rejtekükről
előbújnak mókás szelek. Így könnyebben viszed
válladon az Atya ólomtrónusával az eget

Nyugtalan köszikla gördül jobboldra
és ekképpen fohászkodik: Kísérjék lépted
Szentek és Boldogok, amiért jószágod
úgy vigyáztad, ahogyan Anyád takargatta
a legjobb falatokat hazatérő fiának

SZÖVETSEG

- Németi-Vas Katalinnak

fecskevillanások pengéit szegezi ránk a lég
de nincs mit bevallanunk csak futunk
mezítláb a Tópart kőmosott hullámverésén
magasba emelkedik a nap arany pallosa
izzó tűvel szél tetoválja ölelkező sziluettünket az útra

cölöphöz köti hűségét és átadja
magát a ringásnak egy kallódó csónak
valami induló dallama hangzik
amitől bandába verődik néhány kavics

vajon hányadik felvonásnál tart
a hegyek és felhők díszletében álló táj
vajon a rózsák vízlépcsőjéről zúduló áradatban
hány hangyának kell még odavesznie
hogyan megtanuljuk zsákokba hordani a lehetőségeket

a szántóföld zöld biliárdasztalán
felbukkannak a vetemények korrodált
történelem előtti tengeralattjárói
krepp papírpipacsok
közül elpárolog az árvalányhaj dicsősége
angyali szelídséged ellenáll az özönvíznek

legszebb jelzőinket katasztrófákra pazarolja az orkán
ajánljuk fel neki a rózsák hervadását
a nyár forró fészkéből gőzölgő biztonságot
a láthatár távolodását
tó és ég összefolyt kékségét
szőlőskertek tömött fürtök alatti nyögését
a vasárnap elhaló harangkondulását

a szétroncsolt idő szilánkjait
taknyos nyárfák borzongását
a durva zajokat
amik felzavarják az alvó kisbabákat
a kiserdő ablakszárnyainak nyikorgását
az oldalazva hátráló mindörökkét
szivárványok festékszóróját
rozsdás sín párok színlelt végtelenjét
amin az egymást keresők mindig eltévednek
kockák bűbájjal őrzött számain
amik akárhányat dobunk is
mind a helyén maradnak
az elbódult Hold tág pupilláját
bolygók dervistáncát
a törvények átlátszóságát

az ötödik ízt
aminek nyelvünk most ad nevet
a hátrahanyatló mennyország sápadtságát
a füvek csorba élén sántikáló fényeket

aztán kérjük meg az Istent
ki-ki a maga hite szerint
hogyan ne büntesse zúgással érdeinket
mert már akkor áldottuk őt
amikor porszemként
játszadoztunk színe előtt

TÉNYVÁZLATOK

– *Hága Antóniának*

Gótikus templomhajófasor
Énekesmadarak gregoriánkórusa
A hajnal fényűzése
Nyírt füvek arabeszkje a zsoltároskönyvben
Mindig ugyanazon égen
egyedülálló felhőkbe vésett jelek
A szerelem légritkult magassága
ahol hajlandók vagyunk élni
Vallomások három ismeretlenes egyenlete
A birtokos eset nélkül maradók lélegzetében hiányjelek
Kyrie Eleisonok párájában emlékek romjai
Megszemélyesített tárgyak gyönyöre
Szavak fogantatásának euforikus békeideje
Disszonáns napok hordalékai az idő árvízében
Összegörnyedten zokogó házak
Szívmagasságig érő könny
Állóvízpocsolyavilág
Részeg békák kurjongatása
Ismeretlen múzsaszél
a káoszról kimeredő föld hajszárait kontyba tűzi
Szikkadó veszteségek
A csend zátonyán szárnyakért fohászkodó lábasjóságok
Balettáncosbarackfa
Anyáink befalazott csontja
Pirosra vált szemünk szemaforja
Költeményekben melegsünk
Te hótiszta metafora
én éjfelete vessző

A HONVÁGY ÁLLANDÓSÁGA

Ha álmaidban felsír egy vadgalamb,
anyád hangját idézi. Sokáig visszhangzik
benned, mint közeli találkozás öröme.
A bánat mágneses terében élsz. Az óramutató
kattanása megrezegteti a levegőt.
Három óra. Ez az elhalasztott exitus ideje.
Van benne valami fokozott boldogság.
Mint a késleltetett ejtőernyőnyitással végzett ugrás.
Nagy akaraterő szükséges ahhoz, hogy kellő időben
vessünk véget a szabadesésnek.

*

Az érkezés örömébe mindig egy elhagyott
helyszín fájdalma vegyül. Agyadba üreget vág
és belülről orrba vág a félelem. A vér kis térképet
pettyez ingedre. Azt böngészed, hogy
tévedhetetlenül megtaláld az utat a szecessziós
díszek alatt roskadozó fasorban. Fenyőcinke tolla
villan, mint vasutas zseblámpa fénye.
Félbehagyott versek zsongásában haladsz.
Állandó honvágy gyötör. Az öröklét ígéretét dalolja
feletted egy madár. Megrepeszti az ég kristálykupoláját.
Reggel ezért lesz a fűszálakon az a sok kristályszilánk.

*

A szerelem idolja, ölelkező fák Laokoon-csoportja
mellett mész és arra vágysz életed egyre szűkülő
terében, hogy megöleld azt, aki nem húzza át neved
az emlékezetében. Kiszolgáltatod magad az örökkének.
Ennél védtelenebb nem lehetsz. De már művészi szintre

emelted a tévelygést. Életrajzodban totemoszlopot
épít a vesztesség, s azok nevét faragja rá az idő, akik szerettek.
Belevakulsz az emlékek ívhegesztő fényébe. Senki nem lát,
azt az egyet kivéve, akit ma megölelsz, s akinek sejtelme sincs,
hogy közben elmúlik az üresség, amitől annyira rettegsz.

*

Új helyet keresel magadnak, mint kedves tárgyaidnak
az életedben. A soha sem késő frázisának emlékművet
emelsz. Mint levélen billegő harmaton, átsüt emlékeiden
a Nap. Az elszakadás márvány keresztjét hordozod.
Sziklanehéz. Gondolatok Matrjoska babáit rendezgeted.
Már nem kérdezel. A válaszok benned keringnek.
És tudod, melyik akad majd el
egy végzetes napon a szívedben

*

Gránátalma illatú volt a kert. Hullott levelekre
fröccsent a leve. Akár a disznóvér, mondtad,
miközben én rejtélyes tárgyak körvonalába
kapaszkodtam, nehogy felszippantson
az átélt élmény. Vagy tekinteted mélye.
Ismerem a mindennapok nehézkedési törvényét.
Olyan elszántan igyekszem a magasba, ahogy
elnehezült hattyú szakad el a víztől. Idegen életek
csendjébe hallgatózom. A magamét már kiismertem:
borostyánba kövült bogár kiáltása. Rám fonódik
az öregség indája, én Szerelmesemre. És harmadnapon
úgy találunk ránk, mint vulkániszapba
zárványozódott emberpárra.

TÜKÖRREFLEXES FOTOGÁFIÁK

- *Herczeg Hajnalkának*

hajdanvolt tulajdonosát lassan
elfeledi a kert, csak a háttér kétségtelen:
kék alapon, patyolatfehér habormok
és a fasor gótikus szentélyében
rigófüttyök ornamentikája.

kisebbségben a füvek, a parkot
lerohanják a pimasz pitypangok.
fák sörényébe kótyagos szél kapaszkodik,
és a fenyőcinkét lombok imafülkéjébe
engedi a tűnődő fény. a kirándulóhajóval

indul a szezon, hangos csattanással
bevonják a mólón a pallót, és a halszagú parton,
mint riadt sirályok felreppennek az integetések.
az utasok tekintete egy hullámon ringó
hófehér hattyútollat követ.

kirokkant a korhadt fűzfá, aminek
hajsátra a Tótündér otthona volt.
azóta nem énekel. titánfehér kócsagként
bolyong, szeme állóvizén szelíden lebeg
a búcsúzkodás tükörképe.

ÚGY HATSZ RÁM

Úgy hatsz rám
ahogyan tájoló pólusaira
a föld mágneses ereje
és bár olyan messze vagyok tőled
mint eső a szikkadt szántóföldektől
egyre azt várom
hogy beigyam zuhogó szavaidat
és virágaimat gomolyfelhőid arcába emeljem

Mindennap feléd közeledem
elleped sejtjeimet
mint növényeket az éltető harmat

Mosolyod fölöttem magaslik
az ég kézzel festett selymén
életre szóló Napom vagy

A HIT SPÓRÁI

Jössz-e velem még
átszelni a megszokás tengerét,
leheleteddel álmos reggelek
szempillájáról felolvasztani a jégvirágokat?
Hangodban turbékolnak-e újra
párjukat kereső vadgalambok,
és a TÓ csillagékszereit kigyújtó kezed
simítja-e még egyszer a fák
hulló leveleire írt hűségesküjét,
amitől lángra lobban a faszor?
Meglátom-e mosolyodban ismét
az ünnepre hízó halak kobaltkék
nyugalmát? Ugye nem szállsz le
a mindennapok mélyére csak azért,
hogy engem a feljutásra megtaníts?

Szelíden gyere, mint a vadludak
égre írt győzelmi jelében pompázó remény.
Hirdesd diadallal, hogy tévedések lábjaiból
érkeztél, ruganyos izmaidban tartsd meg nekem
a szárnyalás mozdulatát. Lázálmaimban
úgy hajolj fölém, hogy hátad feltartóztassa
a betegség rémképeit, és szavaid félelmeimnek
megálljt parancsoljanak. Vedd kezedbe
az égbolt távirányítóját és békítsd össze
a most viaskodó kardhalfelhőket.
Járd körül aranyló sugaraddal az iszonyatba
süllyedt világot, hogy a bizonyosság békéjében
ujjonghassak visszatértednek, ahogyan
páfrány ring a hit spórái alatt.

LÁZADÓ PACSIRTAÉNEK

– Paul Celanért

Te vagy a közöny kőfalába vésett
örökké lázadó pacsirtaének
Szíved határtalan szántásában
hirtelen kinőtt egy fűzfamatuzsálem
otthont adott a rettegőknek
és az üldözők megtévesztésére
aranyhalakat repített az ég kék tavába

Mindent elmondtál a halálról
és ezzel szabadságoltad
de minden szorongás grimaszában te mozdulsz
Te vízbe fült verskamikázé

Tanúid voltak a világtalan utcalámpák
a Szajna-parton
a korlátolt sétányon
farkasvakságtól hunyorgó fák

De egyik sem tudta elmondani
hova menekítetted a költészet relikviáját
Nem merülhet alá
a sötétség gigantikus kapszulájában

Ki kell fordítanunk az igazságtalanság maszkját
hogy megismerjük az üldözöttek arcvonását
Fel kell forgatnunk a kedélybeteg földet
hogy a barázdák felöklendezzék
a borzalom eltítkolt fosszíliait

AZ ÉG KÉKJE

Nem marad ott semmi
ahol visszakozik a történelem
Hiénaemlékek kerítik körül a katonák sírját
akiket már nem sirat senki sem
Csontjaikat módszeresen darálja a zárlatos idő
Kirokkant családfák
A közöny betonfalába hantolt testek
A jelen megtagadja a múlt számúzi őket
Rájuk zárult egy idegen ég kékje
Akkor teljes fegyverzetben nyomult előre a tavasz
Most szuronyait mereszti néhány
bizonytalan növény szár
Örködni képesek a beképzelt halál felett
Maholnap kibontja egy csenevész tulipán
zászlóján az önmaguk felett virrasztók kérdéseit
Átkeresztelt hazák masíroznak előttük
s ők mindegyiknek tisztelegnek

AZ ÉLET KRÓNIKÁSA

Az ég világos kobaltkék, nagyforgalmú légiút. Vadlúd és mindenféle költözőmadár vonul rajta. Hangjukkal felhasítják a végtelen magzatburkát. Tíz éve kucorog benne zigóta-anyám. Most újból világra jön, hogy szánalmas pusztulásomból engem, az élet krónikását megteremje. Édes szülöm tudja, nem érem be morzsákkal, nekem az egész kenyér kell azért, hogy talpára karcolhassam a hála keresztjét.

Egyszerre szél támad, és a tünékenység illúziójából körvonalazódik áldott hasú Anyám, bőre bársonyán a pórusok törékeny domborműveivel. Cinkfehér nyáj legelészik a krómoxidzöld légörvény boldog mezején. De érzékszerveim minden átmenet nélkül kicsorbulnak. Lecsap rám varjak keserű indulója. Állóképességem próbája állandósul. Nézem a vadrózsa ágán fészkelő életöröm virágkezdeményét, bűnbocsánatra nevel a bokor töviskoszorúja.

TANÚK

Úgy fekszik az emlékmű omlatag lépcsőjén
a virágcsokor, mint tisztára mosdatott halott.
Az arany betűket lerágja a kőről az ónos eső.
Megkövesedő emlékezet. Lám, az sem örök.
Egyszer csak elfogynak a tanúk, akik befelé
forduló álmokba vackolták magukat, hogy
senkit ne lehessen egyetlen fal előtt sem
kivégezni, és nem tesznek vallomást arról,
miért remeg az őszi lég a pacsirtaszótól.

Elárvult őzek lélegeznek. Gyenge húsuk
együtt süllyed-emelkedik az egymásba
illeszkedő kövekkel. Ereikben rémült
várakozás didereg. Minden neszre halottá
lesznek. Szempillájukon félelem rebeg. Sűrű,
mint az iszap. Beszivárog a madárfészkekbe.
Mindent átítat. Csipkebokrok égő szemében
áhítat. Az erdőben fagy farag. Megannyi
kopjafa. Egy ág, akár füstölgő puskacső.
S jaj, a Hold, hófehér, batiszt szemfedő.

Lélektelenül hasított a pocsolyába.
Kerékpárjával kettévágta tükörképedet.
Ijedten kaptál arcodhoz. Megnyugodva
észlelted, meg van az a virág, amit tegnap
a szél sodort időn és téren át, súlytalanul
görgetett, felvérezték az apró kövek, míg
végre enyhülésre lelt, amikor könnyeid
szenteltvizébe érkezett.

SZAVAINK ÁRAMLATA

Ezer éve néztelek
ahogyan névtelen várost
a horizont aljába rakott tüzek
és nem tudtam rólad többet
mint amennyit a kenyér ismert
a búza életéből

Szemhéjam olykor
elszabadult redőnyhöz hasonlított
Úgy dőltem zöld lombú álmaimba
ahogyan szántásba a néma rög
Hátamra tárgyak feküdtek
s arcomra tükrözte remegését hajam

Egyszer fölkeltem
soksejtű létem csapdáiból
ahogy a Nap vonult
homlokod magaslatára
De felemelted kezed
és azonnal beborult az ég

Föltámadt a szél
és vállgödrömben felébresztett
egy rég begyógyult csókot
Az út menti kövek
Nyugat felé kúsztak
Kutyák ugatták az évszakokat

De én csak mentem
inam szakadtáig
és egyre azt motyogtam:
csak azért élhetünk még
hogy szavaink áramlatával

megrepesszük a Tó tükrét
Csak azért kaptunk haladékot
hogy magunkhoz édesgethessük
a végtelent

A LEGSZEBB TAVASZOK

Anyám szembogarán nyíltak a legszebb tavaszok
Ha a koraszülött napfény kiélezte
egy madár röptének ívét
tekintetébe pólyálta
nehogy védencét megsebezze
Igazságot szolgáltatott az elhullott magnak
és hangját virágcecemőknek kölcsönözte
Talpig magyar népdalban állt a kert
Nevet adott a földnek
hogy a ténfergő felhők hazára leljenek
A harangszó száműzetését érvénytelenítette
és amikor reggel a pucér utcalámpa
nem vette körül szerelmes fénnyel a szemérmes nyírfát
parfümös zefírt küldött hozzá
hogy édesbús hallgatóval vidítsa fel

Tíz éve nem áll össze a régi kórus
Nem ismerik fel hangomban a virágok anyám dalát
Vércsék riogatják az énekesmadarakat
Zárkózott földet nyaggat a fagy
és édesem arcvonását próbálja az ablaküvegre karcolni
Hiába faggatom a mozgásképtelen rózsákat
éreznek-e fájdalmat
Nem felelnek

HAZAÉRKEZÉSEK GYÖNYÖRŰSÉGE

ez az epertő a tökéletes alkalmazkodás
ritmusában él, folyton nyílik és terem,
pedig a méhek már régen részegen
feksznek a fűben, a Nap sem törődik

vele, hunyorog, szürkehályogos szemmel,
mint dédanyám a képesújság mögül, amit
fordítva tartott a kezében. nevettem rajta,
kislány voltam, beleveszttem a sósborszesz

illatba, amit a kedves lény húzott maga után,
mint repülőgép a kondenzcsíkot. mindig nyitott
szemel aludt, de egyszer egy reggel – éppen
magyarból érettségiztem, egyetemi felvételi

is volt egyben, nem izgultam cseppet sem –
Ő sem, csak még opálosabb tekintettel meredt
a semmibe, és átadta magát mindannak, ami
szeme homályos üvegteste mögött maradt.

beszövi a kert sérüléseit a fű, vérfoltot ejtenek
a földön a rózsák, anyám ruháját naplopó felhők
ráncolják. felhasad a kockázat sebe, a jövőt –
amiben nem voltam soha jelen – türelmetlen

veszteségek nyelik. csak a vessoraimtól transzba
esett Tó tombol, és a bábjátékos éjszaka zsinóron
rángatja emlékeimet. ideges csillagképek a holdat
szagolgatják, az áttetsző horizont fölött elmosódik

a madarak röptének íve, ahogyan a krétával rajzolt
határokon át a hazaérkezés gyönyörűsége. a bánat

mindig örökzöldben virít, levelét mennydörgések
csipkézik. arcomban feltűnnek virággal befuttatott

erkélyek, de sóhajom ultrahangjában elenyésznek.
hálót fon a várakozás, hogy a beteljesülést csapdába
ejtse. sziget legyek neked vagy parttalan tenger.
mindegy már, két eleven seb vagyunk a kertben.

AZ ELFOGADÁS MŰVÉSZETE

– *Rónaky Editért*

Szentély a kert. Rigók gregoriánkórusa zeng.
Csipkeszemfedőt horgol a dér. Fák obeliszkje,
napóra. Ismétелhetetlen percek szövевénye
szökteti törékeny alakod. Egy gyengéd fuvallat
karjába vesz. Visszhangzol bennem, mint
orgonaszólam Liszt rekviemjében. Véres amulett
szívemben kirajzolódsz. Libera me. Az örök
haláltól, Uram. Mindenfelé virágcsontvázak.
Bizonyosság arra, hogy a nyár létezett.

A csillagok teamécsesek. Érted imádkozik minden.
Isten országára tükrözi mosolyod a Tó, pedig
sosem mutattam meg a hullámok vízszintesbe
szólított partitúráját. Keserves száműzetés a gyász,
amiben a maradók halálig gyakorolják
az elfogadás művészetét.
De senki sem írhatja tovább a Te félbeszakadt
álmaidat. Fecske vagy. Visszatérsz, hogy
lecsipegeds házaink faláról a félelem vakolatát.

AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG TORNYA

Amikor a lilában derengő pirkadatban
azt hiszi az ember, hogy annyi kínos
vándorlás után végre megérkezett és
úgy véli, ez már a bizonyság földje,
amibe háborús emlékműveket állított
a valóság – rájön, hogy tévedett.
Csupán a szerelem hallucinál.
Albatroszszárnya nem csattog örökké-t
az ólomból öntött, vontatottan olvadó ég
alatt. A csend a tükörrre lehel, hogy
ködösítse az ébredés helytálló felismerését.
A percek réseihez lapulnak a tárgyak.
Ágyhajójában ébren fekszik az ember,
plafonra függesztett tekintettel,
ringatja magát a remény csalóka
visszhangjára. Pedig már halálbiztos benne:
nincs másik élet. Ebben kellett volna.
És észre sem veszi, hogy a fény szétterülő
hálójában minden reggel magasba emelkedik
az örökkévalóság tornya.

FELTÁMADÁS ELŐTT

csendes eső laza szövetében szelíd utak.
javítható életet ígér a hegy bazalt arénája.
szórakozottan jön megy a szél.
pislogásom gongütésében orgona illat.
a kéményből füst gomolyog, égre írja
életrajzom. kölyöktócsák tükrözik
szebb hasonmásomat.

oltárt épít az aranyesőbokor.
a föld imázsámolyára térdelek és meggyónom:
hogy a koponyámban szorongó elmém
elvesztette fájdalmaim keltezését,
nem vigyáztam kellőképpen
a szabadság szélcsendjére,
elpazaroltam száműzött szívek adagióját,
letörtem egy fekete tulipán megtestesült álmát.
viszonzatlan hagytam egy mosoly bak-térítőjét,
de szemem iker csillagképével
sok fűszálat kárhozatba vittem.
fennhangon támogattam a szobanövények
függetlenségi törekvéseit, miközben
tartós kötelékreplésre vágytam.
többször eltűrtém, hogy megtevésszen
a hazugságok körgyűrűjén keringő város.
hazudtam a gödörsötét estéknek, hogy nem áll
hatalmamban lesodorni a látóhatárról a világosságot,
nem értettem a gőgicsélő hullámok
panaszkodásait.

figyelmesen hallgat a táj. vagy csak úgy tesz.
új himnuszt kottáz egy fátyolfelhőre Isten.
végzetes hüvelykujja most veszélytelen.

HULLDOGÁLÓ HARANGSZÓ

– *Horváth Gyulának*

Úgy hagytál itt anyám
a hulldogáló harangszóban
miképpen tagbaszakadt gesztenyefákat a tél
száraz ágaimat tördelten
ízületeim recsegésétől nem hallatszott
korhadt törzsemben a fanyűvő félelem sírása
harkályok éktelen kopogása próbálta
felderíteni a vérkeringésemben
elakadt szebb napokat

Kiürült odúval hagytál itt engem
amiből messze menekültek
az anyaölbiztonság után áhítózó
gyermekmókusok
akik utódaikra az árvaságon
kívül mást nem örökíthetnek

Holnap keresztet ácsolnak belőlem
egy boldogtalan világmegváltó számára
Kifaragják évgyűrűimből az
érted visszhangzó harangszót

*

Anyák Napján szép szavakkal
megkoszorúztam az árvaságom
Nem mentem a temetőbe anyám
mert te nem vagy ott
Bekucurodtál egy fecskefészekbe
s oly magasan keringsz
a fekete fejkendős égbolt alatt

mint orbitális pályára állított műhold
Mindennap elmondom neved az unokámnak
hogy sose feledjen
és a fényképed is megmutatom neki
hogy nyiladozó elméje megőrizze
arcára örökített világszép mosolyodat

AZ ÚJRAKEZDÉS ETŰDJEI

I

Tejútanyámhoz bújnak az árva csillagok,
csillagfényű mosolya ablakomon beragyog.
Mint Hiszekegyet, halkan mormolom nevét,
s hozzá még édes jelzővel illetem. Párom már
régén alszik mellettem. Időnként felkapja fejét,
mintha legszebb álmába döfne az áldott név.
A szobában minden mozdulatlan, csak egy
tompa fájdalom motoz a mellemben. Sírni
szeretnék, de nem megy. A vázában tovább
öregszik az a rózsza, amit arról a töről vágtam,
amit együtt ültettünk Anyámmal. Álmosan
derengek. A dinnyési pék – csukott szemmel
még – dagasztja a kenyeret.

2

Reggelenként elnéptelenedett, kicsiny falvak
eszmélnek bennem. Lakatlan házaikban
vadgalambok turbékolnak. Egy ott felejtett
kutya szemével nézlek. Elárvult madárfióka
hangján csipogok. Köszönöm, kérek. De az
elhagyott kertben barbár szél matat. Több
napos hírektől súlytalan újságot cincál. A
kerítésoszlopra dobja. Mint tépett zászló.
Ha látnád a futófényt íriszemben, emberek
nevével, akiket szerettem, az ébredő méhek
arany rajzását, a láncra vert kutyák opálos
tekintetébe égett riadalmat. Ha látnád, hogy
homlokomon szüntelen árnyjátékot játszik a
világ. Mások kínja lüktet bennem, mint festőzsenik

álmában a színek. Amikre nem telik. Ha látnád a
mellemre szorított menekülők összes vagyonát.
Egy táskányi élet. Tartsd fölém oltalmazó kezéd,
hogy ne feledjem a létezés őrei és az újrakezdés
nevét, hogy sose felejtsem fejem felett az ég
csillagképekkel írt logikus törvényét.

3

Nem tudom, mikor látlak újra. Talán egy év, de
az is lehet, hogy néhány óra múlva. A duzzogás
elszállt belőlem, mint citromfűvekről az illatos
pára. Félig olvasott újságokra, megkezdett kereszt-
rejtvényekre bízta. Vitorlákat hajtogatok belőlük.
A Tó hullámkarjába vetem őket. Most éppen
a horizont felé tartanak. Vagy feléd. Ki tudja?
Aprócska félelem rezdül bennem, hogy leáznak
róluk a hajtogatás mentén látszó betűk. Jaj,
bárcsak összeolvasnád arra a szóra, amit
nem tudtam kimondani, amikor elmentél!

4

Beomlik fölötted a délután dísztelen boltíve.
Az idő hulláma lassan átadja tested novembernek.
Távolodsz. A köd, mint szétmázolt akvarellfestmény.
Elvesztett arcokból. Ha az egyik megszólít, eláll a
lélegzeted. De csak mész. Magad sem tudod, hova.
Valaki úgyis befogad. Egy másik árva. Napok alatt
éveket öregszel. Habár csupán a tested változik át
egy idegen, folyton zsugorodó fizikumká. Szellemed,
hited szilárd. Pontosan tudod, mindig is képes voltál
egy olyan szerelemre, ami életed valamennyi búcsú-
levelénél hosszabb, beleértve az el sem postázottakat.

GLORIA

– *Szécsi Margitért*

Tudod, mit jelent
végigszegénykedni egy életet.
Ismered a megdönthetetlen törvényt,
miszerint: minden élet
súlyából annyit vesz,
amennyi az általa
kiszorított igazság súlya.

A sors keze villámgyors
grafikákat rajzol arcodra,
és csak ritkán vagy talán
soha nem lassul simogatásba.

Utánad vajon hányszor teríti a Hold
parti fövényre a tengereket?
Hány ősz hullatja utódaid vállára
véres leveleit arról, hogy egykor mily
nagyszerű dolog volt a hazáért meghalni?
Hány alkony biztosítja őket a szépség
létezéséről? S ha vak marad az égbolt,
képesek lesznek-e tanításaid szerint
szemhøjuk mögött millió csillagot teremteni?

Ha nincs más, rózsákat eszel és legszebb ruhád
– a hajnal bíborcseppjeit öltöd magadra.
Felfeszülsz az égre, hogy megakadályozd
a költőzömadarak kiűzetését a paradicsomból.

Ó, dicsőség, dicsőség
a minden reggel feljövő izzó vasszobor
roppant homlokának, hullámok kiterjedt

lázadásának, a tajtékban fogant
fehér görögtűznek, imakönyvbe préselt
ibolyák hősiességének, az embereket formáló
emlékeknek, mert zsigereikbe épülnek,
mint templom falába a remetekő.

Dicsőség a mandulafáknak,
mert megőrzik tisztességüket a tavasznak.
Dicsőség a képzelet ragyogásának,
mert bevilágítja a magány idejét.
És dicsőség a végtelennek, mert
befogadja harkálykopogás-jeleidet,
a rejtekutakhoz vezető becsületes igéknek,
mert soha nem lesznek lobogói
senki szennyes emberfiának.

Dicsőség a virágok forradalmának,
petúniák rongyos koronájának, orgonák
illatkoszorújának, muskátlik gömbvillámainak,
liliomok napernyőinek, mert otthonossá teszik
az ember számára a világot. Dicsőség nekik,
rövid életüknek, hiszen oly hirtelen jön az ősz,
hogy szentséges zászlóinkat felgöngyölje.

Felhőménes hasal a Tóra,
csikói fékemplő nélkül nyargalásznak,
hullámokból kristályvázákat
csiszol a felkorbácsolt víz. Szélroham
alatt nyög a part, de a tücsökzene
ma sem marad el. Szakadatlan érted szól.

HIMNUSZ VÉGTELEN TÉRBEN

Mindörökké a melledre visszadübbenő
kő vagyok. Pontosan szívedre érkezem.
Földobtál, de folyton visszatérek. Oh,
áldott gravitáció – diktatórikus, akár a hűség.

Jogerős égtájak helyett, márványba véssett
egekből dörgök érted. Magyarcigányból
cigánymagyarba, öt és hatágú csillagokból
érted vagyok istennyila. Lezüllött források

helyett a mozdulatlan tájból szabad gondolat,
tisztán zúdulok eléd. A kivallatott földet –
sikoltó mag, érted töröm. Hóban hagyott
nyomodban szabályos kristályszerkezet

őrzöm lépted. Betiltott jelképként rejtegetlek.
Rebellis módon hárfázom lekottázott sorsodat.
Szülőházámnak választottalak.

TARTALOM

A táj katedrálisa	9
A csönd akusztikája	10
A félelem tériszonyában	11
A fűzfa dőlésszöge	13
A gramofon tűje	14
A legszebb szó	15
A mulandóság stációi	17
A szív manifesztációja	20
A tudatos véletlen	23
Anyám dicsőségére	24
Az ébredés mámora	26
Összefüggő töredékek	27
A csend kottája	30
Bronzmaszkok	32
Csak tiszta tekintettel	33
Egy lépéssel Isten előtt	34
Elpocsékolttorkolattűz	36
Emigrált anyaföld	37
Fegyvertelen rózsák	39
Felhővonták találkozása	41
Fénykörök	42
Harangzúgás	44
Hová menekítsem	45
Kövek arcélébe	47
Meditáló bárányszerűek	48
Olyan messze távolodtam	49
Sóhajok monszunszele	51
Pörölkök veled Uram	53
Magasabb fény.....	55
Isten lángjele	56
Szerelmed iránytűje	57
Szívárványöv	58
Szíved éghajlata	59

Az álmok hullámai	61
Találkozások	62
Szövetség	63
Tényvázlatok	65
A honvagy állandósága	66
Tükörreflexes fotográfiák	68
Úgy hatsz rám	69
A hit spórái	70
Lázadó pacsirtaének	71
Az ég kékje	72
Az élet krónikása	73
Tanúk	74
Szavaink áramlata	75
A legszebb tavaszok	77
Hazaérkezések gyönyörűsége	78
Az elfogadás művészete	80
Az örökkévalóság tornyai	81
Feltámadás előtt	82
Hulldogáló harangszó	83
Az újrakezdés etűdjei	85
Gloria	87
Himnusz végtelen térben	89

Pethes Mária művei:

Se bújva se áldva – versek, 1999

A szerelem koldusa – versek, 2001

Lelkem Atlantisza – versek, 2003

Marionettjátékos – versek, 2007

Barbizoni elégiák – versek, 2008

Magyarország formájú kô – versek, 2009

A táj kristályszerkezete – versek, 2010

Az elmúlás stációi – versek, 2011

AZ ÉGBOLT ANTOLÓGIÁJA

Annyid marad, amennyit kéretlenül
szétosztogatsz. Meg annak az áldott
terhét cipelő asszonynak a látványa,
aki tegnap délután a fasorban örökre

retinára égett. Arcán a büszkeség.
Magzata nem sejti még a születés
fájdalmát, csak iperedik, ahogy futnak
az idő állomásai mellett a fák. Mondj

valamit. Amit már százszor elmondtál,
hogy ne oldhassa fel a túlparti hegyeket
a láthatár. Hogy életed, és ne haláloed
kerüljön az égbolt antológiájába. Emeld

fel hangod, mert csapatokban rikoltozó
seregélyek jönnek. Ordíts, ha kell, akár az
éhes kisdéd, aki nem érzékeli a mindjárt
és a sohasem közötti különbséget.